

ужъ били имъ сторили; считали ги за свои покровители и застъпници, — безъ да се усѣщатъ че тѣзи покровители не сѣ друго освѣнъ ножици съ които Турцитѣ ги стрижахъ. Малцината Българи, които бѣха получили образование въ Еропа — най-много въ Россія — и се върнаха въ отечеството си, мразяха тия «паяци» на народа си, но не можахъ нищо да имъ сторѣтъ, понеже послѣднитѣ бѣха силни по причина на своята дружба съ чиновницитѣ; а като отъ друга страна и чорбаджинитѣ мразяха младитѣ и образованнитѣ, правяха имъ много зло, защото ги клеветѣха и обвинявахъ често че били имали намѣрение да направятъ въ народа възстание противъ турската власть. Простия народъ всѣгда се намиралъ подъ влиянѣето на чорбаджинитѣ, намира се даже и сега когато Русситѣ сѣ дошли и се биждѣ за неговата независимостъ. Народътъ знае цѣлѣта на войната, но до сега нищо друго не вижда отъ дохожданѣето на своитѣ освободители, освѣнъ тягоститѣ на военното врѣме. По-добритѣ хора се стараждѣ да му внушатъ, че въ военно врѣме другояче и не може да бжде, а «паяцитѣ» които добрѣ живѣяха съ Турцитѣ, осѣщатъ че ще имъ бжде по-злѣ при Русситѣ или послѣ освобождението — и за това се стараждѣ да убѣдятъ народа че не ще бжде добрѣ при новия порядѣкъ, че още отъ сега даже по-лошо станало. Мѣчно е да се каже, много ли или малко тѣ усѣвватъ въ своята работа; впрочемъ едва ли ще е много, понеже тѣ сами сѣ малцина; хора отъ среднето състояние съставляватъ множеството. Богатството на тѣзи послѣднитѣ не е много голѣмо, макаръ че мнозина го считатъ за висока степенъ